

lideunderſtøttelse kan begrundes ved Sygdom, paadraagen i Tjenesten, ſkal det være bevist, at Sygdommen er paadraagen ved Udførelsen af de militære Tjenesteplichter. Det er jo ikke let at ſaa nøjagtig bevist, og der er altsaa mange Invalider, der gaa til at indgive deres Andragender uden at kunne præstere Bevis for, at Sygdommen er paadraagen ved deres militære Tjeneste, og kunne de ikke præstere det Bevis, vil det være haabløst for dem paa denne Konto at ſøge Underſtøttelse. Det første af de Andragender, vi foreslaa henviſte, er fra en Mand, der hedder Gode Sørensen af Stoffilshoved. Hans Andragende blev i Fjor henviſt til Finansministeren. Han har derefter atter modtaget Afslag, som det vil ſes af den Skrivelse, der er trykt foran i Betænkningen fra Finansministeren. Nu anſøger Manden, om der maa blive foretaget en Underſøgelse af hans Sygdom af den ny Invalidelæge, og dette har Udvalget ment, at der kunde være Grund til. Det har derfor foreslaaet Andragendet henviſt til Finansministeren med den udtrykkelige Bemærkning, at det, man mener, der kunde være Marſag til, er til en ſaadan Underſøgelse af den ny Invalidelæge, idet vi gaa ud fra, at det mulig derved kunde viſe ſig, at hans Anſøgning er mere begrundet, end det tidligere har ſet ud til. Dernæst foreslaa vi henviſt Andragendet under Nr. 68 fra Arbejdsmand J. Thøme af København. Denne Mand blev ſaaet i Krigen 1848 og lider eller mener ſelv at lide endnu af Saaet fra den Tid. Han er bleven underſøgt, men man har fundet, at man ikke kunde tilſtaa ham Underſtøttelse, fordi de Marſkunder, som han lider af, ikke kunne formodes at ſtylbes det Saa, som han ſik i Krigen 1848. Der har imidlertid foreligget Udvalget en Erklæring, som fulgte med Andragendet fra en praktiſerende Læge i København, hvori denne udtaler, at det ſikker tør antages, at Skudsaaret er Marſag til den nævnte Saardannelse, da Saaet altid ligger, hvor Kuglen gik ud, og der ikke findes anden Svaghed, der kan forklare Tilbøjeligheden til Saaets hyppige Opbrud. Efter denne Lægeerklæring har Udvalget ment, at der kunde være Grund til, at denne Mand atter blev nøjagtig underſøgt, for at det kunde erfares, om der ikke var en Forbindelse mellem det Saa, han utvivlsomt har ſaaet i 1849, og den Svaghed, han nu har. Endelig er der et Andragende under Nr. 73 i den lille Tillægsbetænkning der er omdelt. Det er fra Invalid Chr. Chriſtiansen Niſſen af Kolding om forholdet til Invaliderforſørgelse. Denne Mand er Invalid og nyder Invaliderforſørgelse, men Forholdet med ham er det, at han tidligere har haft en større Underſtøttelse end den, han

nu har. Han blev ſaaet i 1864, fik en Kugle genitem højre Læg, og han fik ſtraks Invaliderforſørgelse i anden Klasse; ſiden blev han bedre og blev ſaa 1865 ſat over i tredje Klasse, og i 1866 kom han længere ned i denne Klasse. Nu er han imidlertid bleven gammel og paastaar, at Genen ved hans Saar er bleven større med Alderen, og at han derfor er bleven mere trængende nu end tidligere til Underſtøttelse. Han er bleven underſøgt i 1887, og den Gang blev det erklæret, at der ikke var nogen Grund til at ſætte ham op i en højere Klasse blandt Invaliderne. Men ogsaa over for ham har Udvalget ment, at der kunde være Grund til at lade foretage en Underſøgelse af den ny Læge. Jeg ſkal hermed tillade mig at henviſte diſſe tre Invalideandragender til Finansministeren.

Bluhme: Jeg har tilladt mig til denne eneſte Behandling at fremſætte en Del Endringsforſlag, i alt 14. Det er dog ikke min Mening dermed at ville forlange 14 Afstemninger, men der er blandt diſſe 14 Andragender et, som jeg ſelv har haft den Være at indbringe her i Tinget, og som jeg altsaa kender noget nøjere til, og i det Hæb, at jeg kunde opnaa Tingets Tilslutning til at henviſe denne Sag til den højtærede Finansminister, mente jeg, at det maatte være en Selvfølge, at de andre, der ere indbragte af andre ærede Medlemmer, som maa ſtilles under ſamme Kategori, maatte dele Stæbne med den Sag, jeg ſærlig ønskede at tage mig af. — Jeg ſkal til at begynde med bemærke, at naar jeg har ſtillet Endringsforſlag til denne Indstilling fra Finansudvalget, har jeg ikke gjort det, fordi jeg derved vilde fremkomme med nogen Kritik over for det ærede Finansudvalg. Jeg forſtaar meget godt, at i denne Sag er Finansudvalgets Stilling noget vanſkelig. Loven, som den er givet, er efter min Mening ikke heldigt affattet, og den Måde, hvorpaa Finansministeren benytter den, gør Indstillingen endnu vanſkeligere for det ærede Finansudvalg. Naar jeg altsaa har bragt Sagen frem, er det nærmest for at komme med en Henſtilling til den højtærede Finansminister, om det ikke var muligt at fortolke den Lov, der her er Tale om, Loven af 1ſte Marts 1889, paa en for Invaliderne noget heldigere Måde. Jeg kan ikke tro andet, eller rettere jeg er overbevist om, at Tingets Medlemmer vilde være enige med mig om, at den Gang denne Lov blev givet, blev den givet med Forventning om, at man derved kunde afhjælpe al Trang hos de gamle Invalider, og man havde ſærlig den